

Zvonôvi.

Pôjejo zvonôvi zvučni
V cerkev véren ljud vabèč,
Mêne pa v bolesti mučni
Táre ból, obúp skelèč.

Mrak mi čélo potemuéva,
Rósno méni je okó,
Duša moja pa vskipéva,
Stavim si vprašanje tó:

Kdaj zapôjete, zvonôvi,
V srce rádot mi vabèč,
Kdaj zasinete mi dnôvi,
V žitje bláženstvo trosèč?

Slavomír.

Užívaj!

Vzvihrále so burje čez širno raván,
Nad poljem cvetnim so sinoči vzvihrále,
Ko zóra pa nov porodila je dan,
Cvetíce uvéle, mrtvé so ležále.

Takó kar naráva iz sêbe rodí,
Vè bôji z narávo samó spet pogine;
Zatorej na stran nepotrebne skrbí,
Užívaj življénje, dokler te ne míne!

Fr. Gestrin.

Pod jáblano.

Pod jáblano sedíva sáma,
Nad náma se razgrínja cvét,
To krasno cvétje pa nad nama
Poljublja vétrec brzolét.

A usta tvôja, zórna déva,
Cvetó krasnéj od cvétja véj,
In moj poljub pač bolj ogréva,
Kakôr poljubi vetra — glej!

Fr. Gestrin.

Triolet.

Lepó je, brate, kar nam govoriš,
Samó z besedoj strinaj se dejánje:

Na bližnjikov ubožnih gladovánje
Usmiljeno se tožiš i jezíš,
Z jezíkom plamenécim ves goriš,
Da bédnih se vzveséli žalovanje:

Lepó je, brate, kar nam govoriš,
Samó z besedoj strinaj se dejánje:

A mimo síromaka li hitiš,
Nam sméšno tvoje je deklamovánje,
Golčanje tvoje písto je cvrčánje,
Če tvrd kraj stradajočih se gostiš.

Lepó je, brate, kar nam govoriš,
Samó z besedoj strinaj se dejánje!

Jos. Kržišnik.

